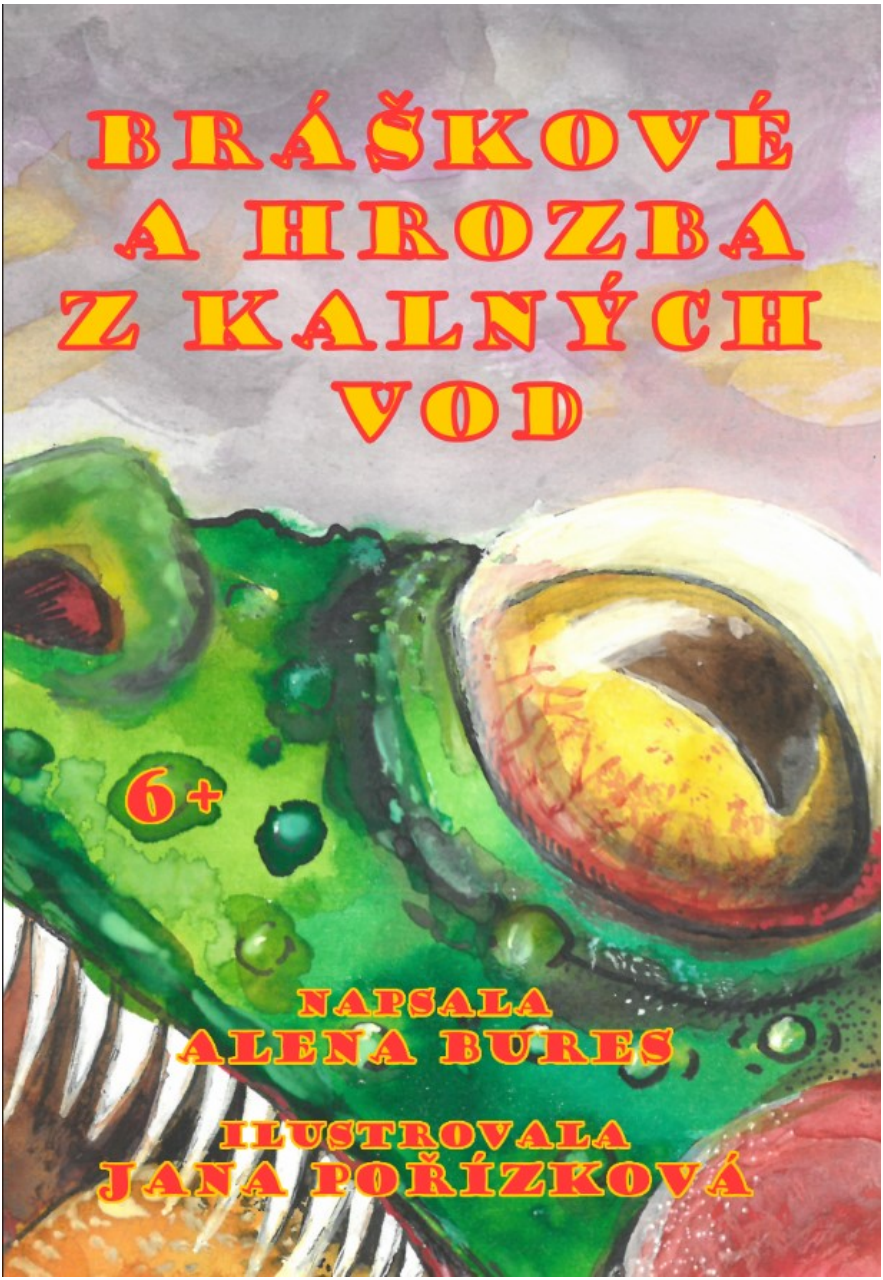
BRÁŠKOVÉ A HROZBA Z KALNÝCH VOD

6+

NAPSALA
ALENA BURES

ILUSTROVALA
JANA POŘÍZKOVÁ

Blíží se bitva…

Bratři Adam a Martin se ocitli v nebezpečném dobrodružství. Jejich domov, rodinu i celý svět ohrožuje pán povodní, děsivý Mokrych Osmižab, obluda s osmi žabími hlavami, která proměnila krajinu kolem rybníka ve vodní spoušť.

S kouzelnou zbraní, získanou po nejednom dobrodružství, a po boku obrovsk
se chlapci vydávají do rozhodujícího boje. Jenže do jejich plánů se připlete ješ
Dřevohryz, který chce za každou cenu získat zpět své vejce.

Teď už půjde opravdu o všechno…

Ukázka z knihy Bráškové a hrozba z kalných vod

Konečně tedy vyšli všichni tři. Nejdřív kráčela svou pružnou elegantní chůzí kočka, za ní Martin a jemu v patách Adam. Ten zůstával trochu pozadu, protože mu zašpičatělý ohořelý konec větve vnukl nápad, že oštěp ještě trochu naostří. Vytáhl nožík a ohořelý konec ořezával. Šlo mu to dobře, ale musel kvůli tomu hodně zpomalit, aby se mohl soustředit na práci a nepořezat se. Martin byl již kus vepředu, ale ani on dlouhým krokům ohromné kočky nemohl stačit, takže se jejich průvod roztrhal.

Augusta to zjistila, zastavila se, a nakonec se pro chlapce vrátila. „Takhle tam nedojdeme ani do zítřka," řekla mrzutě. „Vylezte!"

Napřáhla přední packu a oba bratři po ní šplhali. Adam musel při šplhání dávat pozor, aby kočce oštěpem neublížil. Sice to byla

proti její velikosti větvička jako nic, ale bodnutí by ji i přesto asi citelně bolelo. Podařilo se jim ale vylézt široký kočičí hřbet bez potíží a pohodlně se tam usadit. Augusta se dala do pohybu a za okamžik už bylo vidět, jak stromy řídnou a blíží se okraj lesa. Adam to moc nesledoval, soustředil se na špičku oštěpu, ořezával ji a odřezky odhazoval cestou.

Najednou zahlédl koutkem oka jakýsi zvláštní pohyb. Sklouzl nožíkem lehce po větvi, odřízl tenký odštěpek a odhodil ho stranou. Tentokrát ale bedlivě sledoval, co se bude dít. Opravdu!

Podrost po stranách cesty, kterou prošlapávala Augusta, se zavlnil, z křoví se vysunula špička úzké tlamy – a dřívko zmizelo v podrostu. Adam drcl ramenem do bratra.

„Hele!“ ukázal mu bradou. Zkusil trik s odřezkem ještě jednou. Stalo se totéž, tříska zmizela.

„Sleduje nás!“ zašeptal Martin.

Adam kývl. „Jen doufám, že z toho nebude nějaká komplikace tam u rybníka… Že se nám tam nebude třeba motat…“ Kriticky pohlédl na špičku oštěpu, prohlédl ji pečlivě ze všech stran, spokojeně kývl a schoval nůž zpátky do kapsy. Špička byla teď dlouhá, hladká a ostrá jako jehla. Položil si oštěp napříč na klín a uvelebil se pohodlněji na kočičím hřbetě.

Ať už to s Dřevohryzem bude jakkoliv, nemohl s tím v tuto chvíli nic dělat. Vejce mu vrátit nemohli, a tak zbývalo jen doufat, že u rybníka půjde vše, jak má. Jediné, co věděli oba bratři jistě, byl fakt, že boj bude nemilosrdný a výsledek bude velmi, velmi nejistý. Dobře jim při tom pomyšlení nebylo.

Obrovská kočka se tiše a rychle pohybovala lesem vpřed, následována ukrytým Dřevohryzem, o němž věděli jen díky občasnému zachrastění v podrostu. Za několik minut se ocitli na okraji lesa. Augusta se zastavila. Před nimi se rozprostírala otevřená krajina, zpustošená povodní a dlouhotrvajícím deštěm. Louky byly buď docela zatopené nebo podmáčené se spoustou kaluží a tůněk. Po polních cestách mezi loukami a poli se valila voda.

Krajina úplně změnila svou tvář, ale Adam s Martinem přesto poznali, kde jsou. Při svém putování lesem udělali veliký oblouk a teď při návratu druhý. Vlastně tak uzavřeli veliký kruh. Pokud půjdou ještě dál po kraji lesa, zanedlouho se jim za posledním výběžkem porostu naskytne pohled na rybník a na jejich dům. Blížili se k cíli a k místu, kde se jejich osud měl rozhodnout.

11. BOJ

Jak se přibližovali, Augusta postupně zpomalila chůzi a také ji trochu změnila. Bylo znát, že pohyb mokrem a vodou je jí nepříjemný. Každou chvíli se zastavovala, otřepávala vodu a bláto z ohromných pacek a snažila se vyhýbat nejhorším místům.

Když došli k rybníku na dohled, spatřili Mokrychovo ničivé dílo. Voda zatopila i spodní části kmenů, které jindy stály daleko na souši. Všude byl takový nános páchnoucího bahna a tlejících rostlin, že i veliká a silná Augusta se jen s obtížemi prodírala touto spouští. Hladina vody byla teď nehybná a temně šedá jako roztavené olovo. Sahala až k hornímu okraji hráze a chvílemi se přes ni i přelévala. Mokrycha Osmižaba nebylo nikde vidět, ale celý výjev přesto působil hrozivě a strašidelně, až se chlapcům

srdce svíralo a po zádech jim běhal mráz.

Konečně došli až k hrázi. Augusta nastavila tlapu a oba hoši po ní pohodlně sklouzli. Nevědomky se oba rozhlédli, jako by je Mokrych mohl poslouchat. Nikde nebylo živáčka, ani Dřevohryz o sobě nedával vědět. Adam bezděky zkusil palcem ostří oštěpu.

„Budeme ho muset nějak vylákat," rozhodl. Martin i Augusta přikývli a všichni se pomalu vydali po hrázi. Adam šel o kus vpředu, protože kočka se často zastavovala a Martin se držel u ní.

Začalo znova pršet.

Adam došel hustým deštěm až do prostředka hráze a tam se náhle zastavil. Srdce se mu málem zastavilo. On tu už byl! On věděl, co se teď stane! Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Tak už je to tady. Už to přišlo a záleží jen na něm… Vlastně ne, na nich, jak to všechno dopadne! Sebral se země velký kámen, rozpřáhl se a vší silou ho mrštil daleko do vody. Po temné hladině se rozběhly kruhy, jinak se nestalo nic. Znova. Zase nic.

Adam se ohlédl po ostatních. Augusta stála a pozorovala hladinu, Martin se opíral o jednu její přední nohu, schovával se pod kočičím mohutným hrudníkem před deštěm a sledoval brášku. Vtom ve stejném okamžiku Augusta zavrčela a Martin vyjekl. Oba se dívali přes Adamovu hlavu dál na rybník. Adam se otočil zpět.

Voda začínala vřít.

Za Adamem se ozvalo temné dunivé zavrčení. Přes rameno se ohlédl a užasl, jaká proměna se stala s jejich kočičí přítelkyní! Oči jí blýskaly jako dva dukáty, vousky měla zježené. Z pootevřené tlamy svítily vyceněné zuby, ostré jako dýky a linulo se varovné syčení. Obrovitý hřbet vyklenula do mohutného oblouku a zježila

se jako obrovský kartáč. Přední packy pomalu vysunula před sebe. Z jejich polštářků náhle vyjely dvakrát čtyři oblouky dlouhých drápů, zahnutých a ostrých jako srpy a v jedné vteřině proměnily hebké kočičí tlapky ve dvojici smrtících zbraní. Bylo to tak rychlé, až Martin polekaně vykřikl a uskočil. Adam se usmál koutkem úst, ale hned se musel otočit zpět, protože mu na rameno šplíchl cákanec vody.

Věděl, kdo to způsobil.

Ano, to byl on! Mokrych Osmižab se zjevil uprostřed klokotajícího víru vody v celé své hrůzostrašnosti. Osm slizkých chapadel šlehalo vodu, osm zubatých tlam se v odporném šklebu rozvíralo slizkou a odpudivou touhou po kořisti, oranžové jazyky stočené za zuby a připravené každou vteřinou se vymrštit. Osmero žabích hlav poulilo svých čtyřiadvacet očí všemi směry. Uprostřed vší té hrůzy jako ohavný květ či spíše jako zrůdné, obrovské srdce pulzoval Mokrychův chřtán – roztřepené okraje se svíraly a zase rozevíraly, pumpujíce kalnou vodu v rozvlněných kruzích.

Adam sevřel pevněji oštěp a trochu se přikrčil. Nevěděl dobře, co má teď dělat, protože obluda se točila ve středu rybníka, příliš daleko na to, aby ji mohli zneškodnit. Problém za něj vyřešila Augusta. Přikrčila se, blyštivé drápy stále vytasené, otevřela tlamu a zavřeštěla, až oba chlapci nadskočili.

Na Mokrycha zapůsobil kočičí skřek okamžitě. Střed těla se v tu ránu uzavřel, chapadla se bleskurychle stáhla ke středu těla a Mokrych zmizel pod hladinou. Připomínalo to reakci podrážděné chobotnice. Z hlubiny se vyvalila obrovská vlna, která se s temným šplouchnutím převalila přes okraj rybníku. Augusta i Martin jen tak tak ucouvli, aby je voda nesmetla do hlubiny. Adam se tak tak udržel na místě. Nestvůra se objevila znova, tentokrát

mnohem blíž, takže její hlavy bez potíží dosáhly na hráz. Jedna z hlav se do ní zabořila, vykousla kus kamene a chroupala, zatímco chapadlo mizelo pod rozbouřenou hladinou.

Adam se zachvěl. Tohle už přece také zažil! Hned ale zahnal strach do nejzazšího koutku duše. Hlavně že je Mokrych na dosah, s tím už se dá něco dělat! Vrhl rychlý pohled přes rameno. Augusta se dosud chystala k boji, přešlapovala na pružných nohou a čekala na vhodný okamžik k útoku, zato Martina nebylo vidět. Bylo jen slyšet, jak kdesi za Augustou něco křičí. Adam netušil, co se stalo, ale neměl čas to zjišťovat, všechnu pozornost musel soustředit na stvůru.

Mokrych se zatím vznášel ve vodě, byl celý ponořen až na dvě chapadla, jejichž hlavy je soustředěně sledovaly, a chřtán už mu zase vcelku klidně pulzoval. Otevřít – zavřít, otevřít – zavřít… Bylo to odporné. Zdálo se, že obluda vyčkává nebo odpočívá, zjevně se však alespoň pro tuto chvíli nechystala zaútočit.

Augusta znova zavřeštěla a události se daly do pohybu. Jako vystřelená, objevila se nad hladinou zbývající chapadla a tlamy všech osmi hlav se rozšklebily dokořán. Zaútočily všechny naráz. Osm obřích chapadel zasvištělo nad hrází ve smyčkách a obloucích, jak se žabí hlavy rozhlížely, do čeho se zakousnout. Adam se rychle sehnul a chapadlo ho o vlas minulo. Augusta skočila vpřed a máchla obrovitými drápy, ani ona však protivníka nezasáhla. Jak udělala skok, spatřil Adam, co se děje za ní: Martin ležel na zemi a ze všech sil se bránil Dřevohryzovi. Ten se zjevně snažil za každou cenu získat zpět své vejce, které měl Martin dosud v kapse. Při útoku chlapce povalil a ten se teď bránil kopáním a máváním holýma rukama. Bylo jasné, že dlouho už to nevydrží.

Adam vykřikl: „Augusto! Martin!“

Augusta se napůl otočila, zlobně zavrčela a prudce udeřila ocasem o zem. Dřevohryz odskočil a stáhl se do trávy na okraji hráze. Martin vyskočil na nohy v okamžiku, kdy Mokrych znova vyrazil do útoku. Znova se všechna chapadla vymrštila směrem k nim. Na Adama zaútočila jedna z hlav, ale uskočil a oranžový jazyk mu pouze olízl okraj bundy a zanechal na něm slizkou stopu. Martinovi zacvakaly žabí zuby nebezpečně blízko obličeje, ale nezasáhly ho. Augusta krvácela z rány na boku, kam se zahryzla další z obludných hlav.

Tři bytosti na hrázi – jedna obrovská, dvě maličké – se instinktivně semkly do houfu zády k sobě.

Přišel nový útok. Adam se rozplácl na zem a chapadlo zasvištělo těsně nad ním. Další hlava se vrhla na Martina, ten sice uskočil vzad, ale zakopl o Dřevohryza a upadl na záda. To ho zřejmě zachránilo, protože i jeho žabí hlava minula. Ostatní hlavy se vrhly společně na Augustu. Ta vyskočila všemi čtyřmi do vzduchu, dopadla přímo mezi svíjející se chapadla a máchla přední prackou tak rychle, že to bylo stěží okem postřehnutelné.

Tentokrát to byla obluda, kdo zařval – a bylo to bolestí. Dvě žabí hlavy ležely na hrázi, useknuty Augustinými smrtícími drápy, jazyky jim bezvládně visely z tlam a v očích vyhasínal život. Z useknutých krků vytékala tmavozelená tekutina, poraněná chapadla zajela pod hladinu jako obludní úhoři a voda se v těch místech zbarvovala kalnou temnou zelení Mokrychovy krve.

Adam, který se snažil vyhrabat na nohy, si s úžasem uvědomil dvě věci. První z nich byla, že pro Mokrycha Osmižaba je poměrně nevýhodné, útočí-li všemi chapadly naráz, musí se totiž příliš

naklonit, asi jako kedluben na vodě, napadlo jej, a nezbude mu žádné na udržování rovnováhy ve vodě. Musel být tedy velmi rozzuřený – nebo velmi vystrašený –, pokud k takovému útoku přistoupil! Teď je k tomu ještě poraněný, to ho zbaví rozvahy ještě víc.

Druhý užitečný poznatek byl ten, že příšera musí dýchat. Stačilo by ji tedy odříznout od přístupu vzduchu… Hm, to se ale určitě snáz vymyslí, než vykoná. Zdálo se ale, že zraněná stvůra opět odpočívá a snaží se nabrat síly. Všechna chapadla byla schována pod vodou, nad hladinu těsně vykukovalo jen zbývajících šest hlav. Střed těla horečně pulzoval.

Teď snad byla chvíle vyřešit problém s Dřevohryzem, který nepřestával útočit na Martina. Neměl snahu ho pokousat, ale už jen to, jak se tu motal, mohlo být pro chlapce smrtelně nebezpečné.

„Dej mu ho! Dej mu to vejce! Tohle nemůžeme riskovat!“ zavolal na Martina Adam. „Promiň, Augusto,“ řekl pak tišším hlasem směrem ke kočce, která si olizovala ránu na boku. Augusta neřekla nic, asi ho ani neslyšela.

Martin se vyhrabal na nohy a vytáhl vejce z kapsy.

Pak se stalo několik věcí naráz. Dřevohryz vyskočil přímo vzhůru, chňapl po Martinově ruce a dopadl na zem s vejcem v zubech. Poraněná stvůra se s novou zuřivostí vrhla do útoku a znova vymrštila zbývající hlavy. Augusta stačila otočit jen hlavu, ohnala se naslepo a zuby jí scvakly jako ocelová past na jednom z chapadel, těsně za žabí hlavou. Mokrych se chtěl stáhnout zpět, ale nemohl – Augusta ho pevně držela. Zbývajících pět chapadel se svíjelo a zmítalo po vrcholu hráze.

Dvě z nich se ovinula Augustě kolem těla a téměř ji znehybnila. Hlavy se okamžitě zakously do hustého kočičího kožichu, až Augusta zasténala bolestí.

Dvě chapadla se stáhla do vody, aby Mokrych udržel rovnováhu a nemohl být z vody vytažen. Dobře věděl, že by to byl jeho konec.

Poslední chobot se několik vteřin svíjel po hrázi jakoby bez cíle.

Jeho hlava se tak ocitla tváří v tvář Martinovi, otevřela svou hnusnou tlamu a vymrštila jazyk, který se okamžitě ovinul chlapci kolem pasu a strhl jej vpřed. Martin se stihl chytit jednou rukou Augustina kožichu, ale chapadlo, silné jako mužská paže, ho bez problémů odtrhlo.

Augustiny drápy uťaly další žabí hlavu – hlavu z chapadla, které držela v zubech. Mokrych klokotavě zasténal, pahýl ucukl zpět do vody, dvě chapadla, svírající kočku, povolila sevření, avšak teď sebou dále tloukla po rozbahněné hrázi a žabí huby kolem sebe divoce chňapaly. Páté bylo vztyčeno nad hrází a v široké hubě se zmítal a křičel – Martin! Držel se rukama za žabí nozdry a nohama byl vzpříčen mezi čelistmi, takže mu žabí potvora v tu chvíli nemohla vážněji ublížit. Bylo však jen otázkou času, kdy Martinovi dojdou síly.

Augusta se pokusila zasáhnout obludu drápy, bylo to však obtížné, pokud nechtěla chlapce ohrozit. Adam se vrhl tam, kde se ve výšce chvělo a zmítalo slizké chapadlo. Neměl však šanci na bratra dosáhnout.

Náhle se chapadlo prohnulo, jak se Mokrych obracel, aby se i s kořistí uchýlil do bezpečí ve středu rybníka. Než to stačil udělat, tráva na kraji cesty se rozhrnula a z ní jako blesk vyrazil – Dřevohryz! S divokým zavrčením skočil na oblouk chapadla,

zachytil se na něm všemi svými drápy a soukal se po slizké kůži nahoru. Adam pocítil obdiv nad houževnatostí toho zvířete, neměl ale na přemýšlení času nazbyt, měl co dělat, aby stačil uskakovat před zbývajícími hlavami.

Zatímco se ubohý Martin divoce zmítal vysoko nad nimi a Dřevohryz pomalu šplhal po kluzkém chapadle, zuřil dole na zemi dále boj. Byl to divoký zmatek a chaos. Hlavy chňapaly kolem sebe, Adam uskakoval, vyskakoval, občas musel padnout na zem – a cítil, že tohle tempo už dlouho nevydrží. Augusta máchala drápy, chňapala zuby a krvácela již z několika hlubokých ran. Adamovi se zatím zuby vyhnuly, zato rukávy a nohavice měl už na cáry, jak mu je hlavy příšery utrhaly v neúspěšné snaze chopit se své oběti.

Mokrych zařval, když Dřevohryz dolezl nahoru a zaťal drápy do všech tří žabích očí najednou. Chapadlo se zmítalo, aby ho setřáslo, a Martin se musel vší silou držet, aby nespadl do vody. Zbývající hlavy zaútočily současně na Augustu a nemilosrdně se zakously do jejího kožichu. Kočka zaječela a ťala poslepu drápy. Upadly další dvě hlavy, ale i Augusta padla na bok, ještě obtočena zbývajícími bezhlavými chapadly.

Adam přiskočil a do jednoho z nich bez rozmýšlení zabodl oštěp. Doufal v duchu, že ho tím nezničí, měl totiž pořád na paměti, že oštěp musí být zabodnut do středu Mokrychova těla, do jeho pulzujícího chřtánu, pokud chtějí obludu jednou provždy zneškodnit. Druhé chapadlo pustilo Augustu a máchlo sebou proti Adamovi. Ten odskočil a pokusil se udeřit pahýl silnějším koncem oštěpu, chapadlo se ale jen otřáslo a vyrazilo proti němu. Adam neměl kam uhnout, a tak se jen sehnul, ale i tak jej chapadlo obtočilo a sevřelo. Chlapce zalila ohavně páchnoucí Osmižabova

krev.

Vysoko nad nimi se zmítal Martin. Augusta ležela na boku, napůl spoutána bezhlavým chapadlem a zbytek druhého z nich svíral Adama. Už to vypdalo beznadějně, když vtom se Augustě podařilo částečně se osvobodit, vyškrábala se na nohy – a uklouzla. Máchla tlapou do prázdna, ale to už se poroučeli všichni v jednom klubku do vody.

Adam se vymotal jako první a vyhrabal se na hladinu. Už jej žádné chapadlo nesvíralo – Mokrych byl zřejmě vývojem událostí zaskočen stejně jako oni sami. Zalapal po dechu a rozhlédl se.

Situace se změnila.

Byli uprostřed rybníka. Všude kolem byla voda zbarvená temnou zelení. Jedno chapadlo sebou tlouklo o hladinu a na jeho vrcholu se stále zuby, drápy i ohonem neústupně držel Dřevohryz. Jeho vejce, které během šplhání upustil, se pohupovalo na kalných vlnách nedaleko. Podobně plavaly opodál nestvůrné hlavy.

Dalších hlava, která byla doposud schována ve vodě a udržovala Mokrychovu rovnováhu, se zakousnula do Augustina ucha a chapadlo, ovinuté těsně kolem jejího krku, se ji snažilo stáhnout pod hladinu. Kočka nemohla použít drápy, protože teď už musela plavat a nemohla vytáhnout tlapy z vody. Chapadlo ji pomalu táhlo ke dnu, už bylo vidět jen její oči, čenich a roztrhané ucho se zakousnutou žabí hlavou.

A aby nebylo té hrůzy dost, necelé dva metry od Adama se šklebila poslední žabí hlava, potměšile sledovala Adama třema vypoulenýma očima a v hubě držela napříč jeho oštěp!